

Κάρπ. β) Νόσος λεχοῦς συνήθως μετὰ τοῦ ἐπιθ. κακός Θράκ.(Σηλυβρ.): Τῆς πατημένης ἀπὸ κακὸ ἀέρα βάζ'νε ροῦχο 'ς τὸ ἄστρο... καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὸ φοράει καὶ γιανίσκει. Συνών. ἀερικό 4 δ. γ) Νόσος σπαρτῶν Κύπρ.: Ἐπικμασέν τα ἀέρας ἢ ὁ κακὸς ἀέρας. δ) Τὸ ὑπὸ τοῦ κινουμένου σώματος παραγόμενον ρεῦμα ἀέρος σύνθηθ.: Ἀκούσαμε τὸν ἀέρα του ποῦ πέρασε. Μόνο ὁ ἀέρας του μὲ ἤυρε σύνθηθ. Δὲν ἐπρόλαβε νὰ δῇ τὸν ἀέρα τῶνε (τόσον ταχέως ἐκινήθησαν, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ τοὺς ἴδῃ) Νάξ. 9) Τὸ σχοινίον τὸ συνδέον τὸν κεντρικὸν στῦλον τοῦ ἁλωνίου μετὰ τοῦ ἁλωνίζοντος ζώου Πελοπν.(Γορτυν.) 10) Πληθ. ἀγέρηδες, ὄρ. ναυτικός, δύο σχοινία ἐν εἵδει παρατόνων, διὰ τῶν ὁποίων πλευρικῶς στηρίζεται τὸ ἄνω μέρος ἱστοῦ βρικίου Ἄνδρ.

ἀερατίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀέρα τα πληθ. τοῦ οὐσ. ἀέρας.

1) Ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω. 2) Δροσίζω τινὰ προκαλῶν ρεῦμα ἀέρος πρὸ τοῦ προσώπου του διὰ ριπιδίου ἢ ἄλλου τινός.

Πβ. ἀερίζω.

ἀεραῖος ἐπίθ. Ἄνδρ. Κρήτ. (Ἡράκλ.) ἀγεραῖος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖος, παρ' ἣν καὶ -αῖος.

1) Ὁ προμηνύων ἄνεμον Μεγίστ.: Σύννεφο ἀγεραῖο. Τὸ φεγγάρι ἤβγε ἀγεραῖο. Συνών. ἀνεμικός. 2) Εὐκίνητος, εὐχαρις ἔνθ' ἄν.: Ἐχει μιὰ κόρη ἀεραῖη Ἄνδρ. Γυναῖκα ἀεραῖη Ἡράκλ. Πβ. ἀερικαῖος.

ἀέρι τό, σύνθηθ. ἀέριν Κύπρ. ἀγέριν Κύπρ. ἀγέρι Ἀπουλ. Καλαβρ. Πελοπν.(Ἀρκαδ.) Χίος κ.ά. ἀγέρ' Λέσβ. κ.ά. ἀγερ' Τήν. ἀγερ' Τήν. αἶρι Πελοπν. (Κλουτσιοχ.) ἀέρζι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀέρας.

1) Αὔρα, ἐλαφρὰ πνοή ἀνέμου σύνθηθ.: Τί ὁμορφο ἀέρι ἐδῶ! σύνθηθ. || Ἄσμ.

Τὸ ἐπ-πέσασιν ν' ἀναπαυτοῦν 'ς τὸ δροσερὸν ἀέριν Κύπρ.

Κ' εἶχε τ' ἀέρι σκέπασμα καὶ τὰ χαλίγια στρωῶμα Κρήτ. — Ποίημ.

Ἔτσι κι ὁ κλέφτης ἔπινε τὸ δροσερὸ ἀέρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργ. 2,10 (ἐκδ. Μαρασλή). β) Ἀήρ Ἀπουλ. Κρήτ. κ.ά. 2) Κλίμα τόπου τινὸς σύνθηθ.: Ἐρχονται γὰρ τ' ἀέρι (διὰ τὸ καλὸν κλίμα) Ἄνδρ. Νὰ πάω 'ς τὸ χωριό, δὰς τὸ' ἀλλάξω ἀέρι Σῦρ. 3) Οὐρανὸς Ἀπουλ. 4) Δαιμόνιον βλαβερόν, κακοποιὸν Πελοπν. (Ἡλ.) Τήν. Τσακων. Τὸ παιδί ἔπαθε ἀπ' ἀγέρι Ἡλ. Συνών. ἀερικό 3. β) Νόσημα νευρικόν, οἶον ἐπιληψία, φρενοβλάβεια κττ. Χίος.

ἀερίδα ἦ, ἀμάρτ. ἀγερίδα Κύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

Ἄνεμος δυνατός.

ἀερίζω κοιν. καὶ Πόντ.(Κερασ.) ἀγερίζω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀεργίζω Τσακων. αἰρίζον Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀερίζω. Ἡλ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἀερισμὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Βγάζω τὰ ροῦχα 'ς τὴν αὐλή νὰ τ' ἀερίσω. Ἀφίνω ἔξω τὰ σεντόνια ν' ἀεριστοῦν λιγάκι. Ἀνοίγω τὸ παράθυρο ν' ἀεριστῇ τὸ δωμάτιο κοιν. Ἀέρτσον ὀλίγον τὸ γεργάν' κ' ἔπαρ' 'το ἀπὲς' (γεργάν' = ἐφάπλωμα) Κερασ. Ἀνοιζον τὰ παράθυρα ν' ἀερίσκειται τ' ὁσπίν' αὐτόθ. Σ'τάρ' αἰρισμένον (σίτος ἀναρριφθεὶς εἰς τὸν ἀέρα πρὸς καθαρισμὸν ἀπὸ χρώματος καὶ κονιορτοῦ) Ἡπ. Πβ. λιχνίζω, ξαερίζω. β) Μέσ. παίρνω τὸν ἀέρα μου, ἀναψύχομαι Πελοπν. (Λακων.) Χίος: Ἐβγα ν' ἀεριστῇς λιγάκι Λακων. Ἡ μετοχή ἀερισμένος ἐπὶ νοσοῦντος παρουσιάζοντος βελτίωσιν καταστάσεως Πελοπν. (Μάν.) Χίος: Ἡ ἄρρωστη εἶναι ἀερισμένη Μάν. Ὁ ἄρρωστος εἶναι πρὸ ἀερισμένος σήμερα Χίος.

2) Δροσίζω τινὰ προκαλῶν ρεῦμα ἀέρος πρὸ τοῦ προσώπου του διὰ ριπιδίου ἢ ἄλλου τιοῦτου Ἡπ. Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἀερίσέ με λιγάκι Μέγαρ. Μὴν τ' ἀερίζης πλὸς τὸ παιδί, θὰ κρυώσῃ αὐτόθ. Ἀέρτσον ὀλίγον τὸν κακῶν (ἀσθενῆ) Κερασ. β) Ἀπρόσ. φυσῶ ὀλίγον, δροσίζει Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.): Ἀμα ἀερίσῃ Βόθρ. Ν' ἀφήσῃς ν' ἀερίσῃ κ' ὕστερα νὰ φύῃς Φιλότ. 3) Γίνομαι αἷτιος εἰς τινὰ ἐλαφροῦ κρυολογήματος Κεφαλλ. Παξ.: Ἔτσι ποῦ τὸ κρατεῖς γυμνὸ τὸ παιδί θὰ δὲ ἀερίσῃς Κεφαλλ. Κάπως ἐξεσκεπάσθηκα τὴ νύχτα κι ἀερίστηκα αὐτόθ. Μοῦ φαίνεσαι ἀερισμένος αὐτόθ. Συνών. κρυολογῶ, κρυώνω.

4) Προσβάλλομαι ὑπὸ ἀερικῶν, ἤτοι κακοποιῶν πνευμάτων Θράκ. (Σηλυβρ.) Παξ.

Πβ. ἀερατίζω.

ἀερικά ἐπίρρ. Ἄνδρ. Χίος κ.ά. ἀγερικά Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερικός.

Εὐάερος, ἐπὶ τόπου ἔνθα ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι εὐάερος: Ἐδῶ εἶναι ἀερικά. Συνών. ἀερικᾶτα, ἀερινά.

ἀερικᾶτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀγερικᾶτα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερικᾶτος.

Ἀερικά, ὁ ἰδ.: Ἀγερικᾶτα ἐπὰ εἶναι. Συνών. ἀερινά.

ἀερικᾶτος ἐπίθ. Σίφν. ἀγερικᾶτος Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτος.

1) Εὐάερος: Σπίτι ἀερικᾶτο. Τόπος ἀερικᾶτος. 2) Ὁ ἔχων ὠραίαν ἐξωτερικὴν παράστασιν, ἐπίχαρις: Ἡ δεῖνα ἦτανε γυναῖκα ἀγερικᾶτη. Πβ. ἀεραῖος.

ἀερικό τό, ἀερικὸν Κάρπ. Πόντ.(Οἶν.) Φολέγ. Χίος ἀγερικὸν Κῶς Πόντ. (Οἶν.) Χίος ἀερικό Ἀντικύθ. Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαλτέτσ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Σπάρτ. κ.ά.) Σαλαμ. Σύμ. κ.ά. ἀγερικό Βιθυν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κύθν. ἀρ'κὸ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. ἀγρ'κὸ Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλερικὸν Πόντ. ἀρικὸν Κύθν. —ΑΚορ. Ἀτ. 2,66 ἀρικό Σέριφ. Σῦρ. ναρικὸν Κύθν. ἀρ'κὸς ὁ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερικός. Οἱ τύπ. ἀερικὸν καὶ ἀρικὸν καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀρικὸν καὶ μεσιν. Πβ. Καναβ. 44,19 «κεραυνὸς δέ ἐστιν, ὅπερ οἱ ἰδιῶται λέγουσιν ἀρικὸν» πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ ἀρός, ὁ ἰδ. Πβ. Κ'Αμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 113.

1) Ἀέρας, ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις, τὸ κλίμα τόπου τινὸς Μεγίστ. Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Ἐπῆγεν ἐκεῖ γὰρ τ' ἀερικό

